

In de namiddag bezoeken we het merkwaardige museum vol opgezette dieren uit de bergen, ondergebracht in hun natuurlijke leefmilieu. We gaan ook nog eens de 93-jarige brother Peter S.J. opzoeken in zijn postkantoor. Reeds 65 jaar vervult deze Indiër onafgebroken deze taak en mocht reeds verschillende onderscheidingen in de wacht slepen voor zijn stiptheid en orde. Hij is dolblij met ons bezoek en zegt ons dadelijk te hebben herkend.

Zaterdag 30 sept. :

In de vroege ijzigkoude morgen staat vóór ons plots een kleine jongen van + 8 jaar, met als éniġ kledingsstuk een veel te lange wollen jak vol gaten. Hij wijst op de jak en heeft niet alleen kippevel van de kou, maar vergaat ook duidelijk van de honger. Het mooie expressieve gezichtje is één angstig masker van wanhoop. Eenmaal door Zuster Agnes rijkelijk van voedsel voorzien, valt hij uitgehongerd aan. Stilaan vervluchtigt de angst om plaats te maken voor een beminnelijke glimlach. De jongen wiens ouders omkwamen in de cycloon, werd als wees opgenomen in een tehuis. Wegens de vagantie echter werd hij uitbesteed in een gezin van 8, waar er vóór zijn komst al hoge nood was. Dit beeld zal ons nog lang bijblijven omdat we zelf, uit de oorlogsjaren, weten en aan den lijve ondervonden...

Natpagam-Centrum. We vinden er 50 zeer arme meisjes, die van koordwerk de aantrekkelijkste dingen vlechten. Hun glimlach, witte tanden, kleurige sarees en kinderlijke eenvoud maken ons echt gelukkig. Heerlijk spontaan lachen ze ons toe als we hen in eigen taal begroeten. Erkentelijk zijn ze ook, ze kunnen immers maar overleven dank zij de pakken koord, die de gepensioneerden uit Kuregem hen regelmatig toezenden.

Op stap gaan met zuster Agnes betekent om de haverklap moeten luisteren naar voorbijgangers, die haar vol grenzeloze bewondering staande houden en nieuws vertellen over hare talloze beschermelingen van toen zij in Kodaikanal overste was. Zij voert ons thans binnen in krochten vol zwarte miserie, waar ze hoopt weldra de hoogste nood te kunnen lenigen. De toegang tot deze afgelegen krotten vergt halsbrekende toeren, maar haar ascetische verschijning past anderzijds wonderwel in dit kader.

Bij zonsondergang stappen we een bouwvallig schooltje binnen, waar aan 60 ongeletterde kinderen cijfer- en lettergebruik wordt bijgebracht. Er heerst een leven van belang! Deze kinderen zijn alles behalve gewoon veel stil te zitten. Overdag moeten zij thuis mee de kost verdienen en hoe! Bij onze "Wanakkam"-groet veren ze verwonderd recht en willen maar liefst allen tegelijk antwoorden op de vragen, die we hen langs de leraar om stellen. Hun verhaal komt hierop neer. Al van 's morgensvroeg 5.30u. gaan ze aan 't werk, nadat ze eerst nog de restantjes van de dag voordien hebben binnengespeeld. Hun job bestaat erin hout te gaan halen, daar waar ze niet betrappt kunnen worden. De minimum afstanden, die ze hiervoor dagelijks moeten afleggen bedragen 12 tot 15 km. Nadat ze uren geduldig het hout hebben bijeengesprokkeld, binden ze de oogst zorgvuldig samen en laden dan de omvangrijke last op het hoofd. Eenmaal terug thuis hebben ze, na de verkoop ervan 3 Rs. kunnen bijverdienen.

Zondag 1 oktober : UITSTAP NAAR DE VAIGAI-DAM

Als rasechte Schotten vertrekken we met 7 personen aan boord van één wagen op tocht naar de vallei. We beleven een unieke dag aan de afdamming van "Vaigai-stroom, waarnaast een sprookjesachtig park voor de aanvoer van ontelbare ééndagstoeristen.

zorgt. Een overweldigende rijkdom aan kleuren in bloemen, vogels, vlinders en ... sarees. Verrassend hoe origineel elke vrouw in India gekleed gaat. Het lijkt wel alsof er van elk hunner sarees ooit maar één exemplaar werd gemaakt. De altijd aanwezige zon, die we maar al te vaak verwensten om haar schroeïend effect, zorgt vandaag voor een feestelijk buitengebeuren. Ook de benadering van de mens vlot vandaag bijzonder goed.

De talloze ventertjes met zware legborden vol heerlijk lekkers, zijn bij ons eenvoudig niet weg te slaan. De toezichter moest hen herhaaldelijk aanmanen ook elders hun geluk te gaan beproeven. Een gischelende groep bakvissen, duidelijk uit de hogere stand, poseert maar al te graag voor een groepsfoto. Ze worden afgelost door een peloton schoonmaaksters met sikkels in de haardos. Dit ontlokt Fr Kulandairaj de opmerking : " Met dit wapen vullen zij hun maag! " -

Er wordt uitgebreid geluncht met, door de goede zusters op voorhand klaargemaakte kip, gekookte aardappelen in de schil, allerhande fruit en koffie. Hoewel we ons hiertoe heel diskreet hebben teruggetrokken, komt een jongen met een wondermooie baby op de arm, meewarig toekijken. Als we hem een banaan toesteken, begint hij deze van de schil te ontdoen en dan ... zijn zusje te voederen. Bezorgd als een moeder knijpt hij tussen wijsvinger en duim elk brokje fijn tot moes, en is maar gelukkig als het roze tongetje gulzig de laatste restjes uit de mondhoeven komt weghalen. Het is werkelijk opvallend hoeveel vlugger kinderen in India volwassen zijn en voor zichzelf moeten zorgen.

Op de terugweg houden we halte aan de eerste tapvergunning. We drinken er lauwarme frisdranken en liters heerlijke koffie en laten op de koop toe onze thermossen vullen. Een stomverbaasde waard brengt ons hiervoor 16 Rs. in rekening, hetzij 9,50 FR per man !

Bij valavond lijkt de woestijn rodd nagloeïend vuur. Door onze verreikijker zien we boven op de berg Kodaikanal liggen, we zullen nog 70 km. moeten rijden om het ook te bereiken.

Onderweg houden we nog halte op 800 m. hoogte. Falls'View geeft uitzicht op de Frightening Cascade, een waterval die inderdaad schrik inboezemt. Plots duiken naast ons 6 mensen op met omvangrijke bundels bladeren van de wilde dadel op het hoofd. Fr. Kulandairaj is er als de kippen bij om een gesprek aan te knopen en zo vernemen we het volgende. Reeds om 4 u. 's ochtends vertrekken zij uit hun dorpje Vadipatti, gaan beneden in de vallei, om het woud in de bergen te 9 u. eerst te bereiken. Eenmaal voorzien van een toelating, 50 paise, 2 FR per man, mogen zij zoveel blaren bundelen als ze zelf kunnen dragen. Tegen de middag wordt er wat rijst verorberd en te 15 u. zijn ze terug reisvaardig. Langs duizelingwekkende bergpaden dalen zij terug af en bereiken rond 21 u. hun dorp. De afstand die zo wordt afgelegd bedraagt nagenoeg 50 km. Eens zover kan de oogst verwerkt worden tot slaapmatten en borstels. Dit levert hen dan een winst op van 10 tot 12 Rs. per bundel.

Aan het thee-kraamke koopt Fr. Kulandairaj voor elk een portie cocosnootmelk en hij geeft hen bovendien onze resterende voorraad koekjes. Het valt ons weer eens op hoe ook deze mensen gelukkig kunnen zijn om een weinig aandacht. We herinneren ons de uitspraak van die zuster, die we de toepasselijke bijnaam gaven "O.L. Vrouw der Armen". Ze typeerde haar ervaringen als volgt : rijke mensen kunnen koud zijn, armen zijn doorgaans warmen! We kunnen haar uitspraak volledig onderschrijven.

Een prachtige zonsondergang is de bekroning van deze heerlijke dag !

Maandag 2 oktober :

Reeds om 6.30 u., terwijl we nog een laatste keer uitgebreid ontbijten, komt nu Salet zelf met de wagen voorgereden. Het is de dag van het afscheid, en tevens die van de reis van pool tot evenaar. We hebben wel 120 km. vóór de boeg en toch wil liefst iedereen ons uitgeleide doen. Er is tekort aan plaats in de wagen en iemand van ons beiden maakt de reis mee op de moto. Tegen 6.45 u. staan we reisvaardig buiten in de vriesfrisse morgen. Good bye Kodi, so long! We vliegen de helse vallei tegemoet. Op de moto zitten twee gehelmde figuren onder een zware pull en een dikke sjaal. Bij de eerste stop, op 800 m. hoogte, wordt de sjerp uitgespeeld, bij de tweede de pull. Fatsoenlijkheidshalve zijn er ... maar 2 haltes voorzien!

Batlagundu ! Thee-halte. Zodra de moto stopt, wordt hij dadelijk omringd door Tamul-gapers, die van de onze alleen in huidskleur en taalgebruik verschillen. We gaan de tea-shop binnen en bestellen er koffie. Een jongen van amper 9 komt ons tafeltje een beurt geven. Hij heeft daartoe een emmertje en de raclet van een ruitenwasser meegebracht. Met de zig zag-haal van een volleerde in 't vak zwiert hij al het vocht van de tafel en droogt ze dan na met een vod, die in geen jaren zeep heeft gezien !

Terwijl we geduldig op het bestelde wachten, hebben we ruim de tijd het komen en gaan der klanten gade te slaan. Een paar eters hebben zich naast ons neergezet, zodat we het gebeuren van zeer nabij kunnen volgen. Al dadelijk verschijnt kelner 1, die de wachtenden een reuze-bananenblad onder de neus schuift. Vervolgens komt kelner 2, pletst op het blad een klad rijst en verdwijnt. Dan is het de beurt aan kelner 3, duidelijk hoger in rang dan zijn voorgangers. Hij kwakt uit liefst 3 verschillende bokaalen een klad saus bovenop de vorige levering. Eens dit ritueel achter de rug stijgen er onmogelijke geuren op, zichtbaar tot groot genoegen van de klanten. We zijn beiden van deftige ouders, we onthouden ons dus van commentaar.

Thans volgen voor hen ogenblikken van het hoogste genot. Het gesprek verstomt en met de rechterhand, erg belangrijk omdat slechts zij "proper" heet, worden heel deskundig balletjes gedraaid, die hun weg vinden tussen neus en kin. De gelukzalige glimlach die nu verschijnt zou zelfs de grote Breughel hebben kunnen vereeuwigen.

Onze aandacht verslapt, daar we nu zelf aan de beurt komen. Een metalen bekertje, onderste boven in een dito kom, wordt eerbiedig vóór ons neergeplant. Fr Kulandairaj zegt ons dat de koffie er is en, zoals steeds, geloven wij hem op zijn woord. Hij moet ons alweer het voorbeeld geven en keert dus resoluut het bekertje om. Op slag stroomt de gloeiende koffie het kommetje in, ongelooflijk maar waar. We proberen evenals hij vanuit de hoogte de koffie terug in de beker te mikken en vervolgens terug in het bakje. Na een paar oefeningen is onze beker nog maar half vol, de koffie echter op drinkbare temperatuur. We betalen en verdwijnen.

Langs gloeiende banen vervolgen we onze reis. We vliegen tegen hoge snelheid over tapijten uitgespreid rijststro dat de monsen op de baan te drogen leggen.

In MADURAI halen we nog juist op tijd het vliegtuig naar TRIVANDRUM, hoofdstad van Kerala, waar de zusters ons hartelijk verwelkomen, en ons blij maken met 12 toegekomen brieven !

Dinsdag 3 oktober :

In de voormiddag doen de meisjes van het Sociaal Centrum hun uiterste best om voor ons hun mooiste bonteringnummers op te voeren. Ze doen het met zoveel overtuiging dat we al dadelijk voor hen gewonnen zijn.

In de namiddag heeft er een plechtige Eucharistieviering plaats voor gans het borduurcentrum met zijn 250 meisjes. Ze nemen zeer actief deel aan deze viering : de muzikale begeleiding is bijzonder verzorgd, zo ook een typische offer- en lichtprocessie. Na de consecratie worden er ten allen kante kleine bloemblaadjes rondgestrooid, zodat de kapel weldra geurt als een hof van Eden.

De verdere namiddag wordt gewerkt aan het reisverslag, doch we onderbreken het werk voor een wandeling langs het strand bij valavond. Zover het oog schouwt is de Arabische Zee één gladde waterspiegel, doch eens de deining het water tot de kust voert, ontstaat er meterhoge golfslag, die ongemeen lekkere geuren aanvoert en die herinneringen oproept aan mosselsoupers met heerlijke fritten.

Tijdens het avondmaal hebben we de kans ook de zusters van zeer nabij te leren kennen. De overste, Zuster Maria Sterckx, had haar al te onstuimige medezusters op het hart gedrukt in al de plannen voor ons verblijf drastisch te snoeien, en we zullen er haar eeuwig dankbaar voor blijven. We maken hiervan gebruik om onze nota's flink bij te werken. Voor ons verblijf werd een spreekkamer omgetoverd tot een prettig gemeubileerde living-slaapkamer, en werd er zelfs een engelse W.C. geïnstalleerd, die, oh wonder van gezond verstand, voorzien werd van toiletpapier! Ook hier echter, zoals trouwens bij al dergelijke dingen in India, laat de water-toevoer het afweten...

Woensdag 4 oktober :

Reis naar de uiterste zuidpunt van India. We doen de tocht in de oude minibus der zusters, met een chauffeur achter 't stuur, die tevoren waarschijnlijk alleen van dienst was in bruidstoeten of uitvaarten. We komen eerst tegen de middag in het nauwelijks 70 km. verre NAGERCOIL aan, in het St. John's Convent. We vinden er Fr. Angel Mary op ons wachten. Hij maakte de hele verre reis van Varapuzha, één der wondermooie eilandjes in de back-waters rond Cochin, speciaal om ons gedurende 3/4 u. enthoesiast te vertellen over zijn verwezenlijkingen en toekomstplannen, die nota bene hoofdzakelijk zullen afhangen van onze verdere steun. De erg sobere man meent het zo goed en deed reeds zoveel voor zijn armen inzake verbetering aan huisvesting en scholen, dat we hem slechts node bekoelen.

Na het middagmaal tussen talrijke bekende gezichten, ontvangen we de dank van een ganse familie van 10. Ze kregen langs ons destijds enige geldelijke hulp bij de bouw van hun huisje en komen ons thans danken met allerlei eetbare geschenken, waarmee we opnieuw anderen, in casu de zusters, gelukkig maken. De ganse familie had er een onbetaalde dag en 5 u. bus voor over om ons slechts 7 minuten te kunnen begroeten. Het is aandoenlijk hoe uitbundig ze de zuster rond de hals en ons te voet vallen. Het lag geenszins in onze bedoeling de indiërs onze voeten te laten kussen ...

We rijden naar de 7 km. verder gelegen Thirumalai, Heilige Berg, waar aan diens voet riante gebouwtjes een Centrum herbergen van waaruit 130 ver afgelegene dorpen worden bezocht voor medische en andere sociale bijstand. Er is natuurlijk ook een kunstnijverheid gevestigd, alwaar we 300 zakken bestellen in koordwerk. Deze konden namelijk op onze vorige tentoonstellingen ongemeen veel bijval.

Tegen 11 u. 's avonds belanden we terug op onze basis van vertrek TRIVANDRUM.

Donderdag 5 oktober :

Om 10 u. begeven we ons te voet naar het slechts 500 m. verwijderde Dispensarium voor de vissers en komen als half gebakkenen toe. Zuster Margret, de goedheid in persoon, is afkomstig uit Limburg en bracht vandaar een moederlijke bezorgdheid mee voor de zwakken. De medische dienst kon in geen betere handen zijn. Zij weet als weinigen alle eigen zorgen weg te lachen en bovendien ook treurenden te troosten. Ze beweegt zich ook op andere terreinen : een spaarbank, kleine leningen aan vissers voor aankoop van netten en boten, het bakken van brood en ... het wassen van al onze vuile spullen !

Om 11 u. zijn we in de kleine vakschool ter om-scholing der vissers, waar we een vluchtig overzicht nemen van de laatste verwezenlijkingen.

's Namiddags de grote gebeurtenis van de dag : het bezoek aan de 250 bordurende meisjes uit doodarme gezinnen. Hieronder zijn weliswaar beginnelingen maar het merendeel onder hen maakt werk om een kunstschilder jaloers te maken. Hier wordt echt geschilderd met de naald! De ingewikkeldste tekeningen worden uitgevoerd in feeërieke kleuren, en het wordt aan elk hunner overgelaten de schakkeringen der kleur-overgangen naar eigen smaak te bepalen. We waren ervan getuige hoe ze elke opdracht met de meeste ernst volvoeren, maar anderzijds ook beschikken over een merkwaardige zin voor humor. Dit vooral veraangenaamt het werk en doet het ook beter vlotten. Sarees, tafellinnen en wandversiering met bonte vogels en bloemen in natuurlijk weergegeven kleuren, een feest voor 't oog! Zuster Anna De Naeyer uit Antwerpen is fier op haar kinderen en krijgt er ook alles van gedaan. Liefde geven is immers liefde ontvangen. De prijzen waaraan ze verkoopt doen ons vermoeden dat de individualistische belgen wel geneigd zouden zijn haar bestellingen over te maken, die naar maat kunnen uitgevoerd worden zonder supplement.

We ronden ons bezoek af met het maken van een reeks foto's en dia's, zodat we des te makkelijker propaganda kunnen maken voor het mooie handwerk, dat in België sinds lang onbetaalbaar is geworden.

Het is thans 11 u. en dit nachtelijke uur belet ons niet dit verslag te beeindigen in openlucht. De nabijheid van de zee zorgde voor aanvoer van lauwwarme wind, rythmische golfslag en inspiratie !

Gegeven te TRIVANDRUM
op 5 oktober 1978

Anna

Allegre

INDIA -TRIP 1978

R. Croegaert - W. Van Ostade

Reisverslag 6

Vrijdag 6 oktober : Vlucht over de wondermooie back-waters rond Cochin. We scheren laag over wouden wuivende palmbomen, waarlijk dát is Kerala op z'n mooist! Na de transit-landing begeven we ons voor de thee naar het buffet van de vlieghaven, in afwachting van de volgende vlucht naar Coimbatore. Plots weerklinken duidelijk onze namen door de luissprekers, we worden dringend bij de informatie verwacht. Dit bericht bezorgt ons wel heel even een schokeffect. Dra echter blijkt het dat we vergaten de boordkaarten op te halen voor onze volgende take-off. Voorwaar een pluim voor de administratie der indische luchtwezen!

In Coimbatore wacht ons een mollig-dikke Lily Sister. Ze is klein van was, maar daardoor ook dicht bij haar kinderen. Ze heeft én een taxi én een medezuster meegebracht en vraagt ons, met schelmenogen die ons iets laten vermoeden of we er iets op tegen zouden hebben eerst een kort bezoek af te leggen in een nabijgelegen home. Onze bedoeling was aanvankelijk hier in COIMBATORE slechts een baby op te halen voor een familie uit Brussel. We zullen echter alleen maar afreizen....met een nieuw projekt. De papieren voor het kind kreeg ze niet tijdig voor mekaar, maar wel een handig opgezet plan.

Ze voert ons 17 km. ver naar KARUMATHAMPATTI, waar een groot doch zeer bouwvallig gebouwenkompleks onderdak verleent aan 180 weesjongens en 6 Broeders van St. Michaël, een uitsluitend indische congregatie. Dit laatste is hier alleen van belang omdat de Broeders voor steun geen beroep kunnen doen op confraters uit het rijke Westen. Tot op heden bezochten we nooit een home waar de nood zulk een hoogtij vierde. De 6 ascetische figuren, die de leiding ervan samen delen, moeten elke dag wonderen doen om én de jongens én zichzelf in leven te houden. Er wordt daar immers slechts gewerkt met de Staatstoelage, die notabene 13 Rs. (!?) per maand en per kind bedraagt.

De grijze graatmagere broeder Mattias, in uitgerafelde tot op de draad versleten toog, is een toonbeeld van nederigheid, zijn wezen getuigt van veel ontbering en verdriet. Hij verontschuldigt zich om wat hij ons, en dit op herhaaldelijk aandringen van onze Lily Sister, slechts tonen kan: grote lege zalen in erbarmelijke staat. Eens was deze ruïne wellicht een belangrijke abdij, getuige daarvan de aloude waterput met eerbiedwaardige omvang en duizelingwekkende diepte. Het goede drinkwater is dan ook zowat het enige materieel deugdelijke dat br. Matthias zijn kostgangertjes te bieden heeft. Hartgrondig medelijden en hoop op hulp moet dan ook wel de aanleiding geweest zijn tot dit bezoek. Met lompen aan het lijf trekt de haveloze groep jongens boordevol levenslust naar de kapel voor het avondgebed.

Tegen waanzinnige snelheid voert de chauffeur ons naar Coimbatore en we ontsnappen ternauwernood aan een zeer zwaar ongeval. Het sobere avondmaal is niet ongenietbaar, Lily Sister bezocht in 1975 ons land en weet dus uit ervaring hoe anders niet-indische gerechten smaken.

Nu we eens in het hartje van een stad vertoeven, doen we een avondwandeling naar het grote hotel Guru, waarvan de enorme lichtreclame alleen al hoge verwachtingen oproept. Hier blijkt maar weer eens hoe bedrieglijk reclame kan zijn. De hoop op een goed glas bier kent de levensduur van een zeepbel. Niet zodra zijn we in de ruime doch vieselijke gelagzaal of het zeer beperkt aanbod zet ons alweer achter een...glas thee. Als dank voor zijn vriendelijke bediening, laten we de kelner een ruim staand van zijn verfoeilijk brouwsel.

Langs de ingang van de tempel zit een haag bedelende menselijke wrakken beroep te doen op de menslievendheid van hindoes en passanten. De helverlichte bioskoop, vlak ernaast gelegen, belooft de lange rij wachtenden een paar uren afwezigheid van ellende.

In het ingeslapen convent daarentegen wachtte een wakkere Lily Sister met ongeduld op de terugkeer van haar 2 nachtraven. We brengen de nacht door in 2 kraakheldere "lili"-put kamertjes.

Zaterdag 7 okt. : Tussen de 100 kinderen, waarvan slechts de helft in aanmerking komt voor adoptie, vinden we Ellen, een schat van een baby amper 8 maanden oud. Ze is zich dus wel niet bewust dat wij om haar een fameuze wijziging brachten aan onze aanvankelijke reisplannen. De rechter, die de wettelijkheid der afstandsprocedure moest bekrachtigen, gooide roet in 't eten. We zullen hare ouders-in-spe nu slechts foto's van hun hartedief kunnen voorschotelen.

Bij de tussenlanding in BANGALORE, op weg voor onze laatste etappe naar Bombay, wacht ons een aangename verrassing in de persoon van de guitige Zuster Wies De Roo. Op de hoogte van ons kortoeponthoud alhier, heeft ze postgevat aan de ingang van de wachtzaal, kwestie van ons zeker niet te missen. Het is dan ook geen ramp dat onze volgende vlucht een vol half uur vertraging kent. Er worden aangename herinneringen opgehaald aan onze vorige ontmoeting, nu welhaast 3 j. terug.

Voor onze laatste binnenlandse reis zitten we eindelijk weer eens in de luchtgekoelde binnenruimte van een Boeing 737, daar waar voordien al onze korte vluchten plaatsvonden in broeihete Avro-toestellen. We vliegen op wel 10 km. hoogte boven GOA, de stad waar de Spanjaard Franciscus Xaverius S.J., vóór 400 j., voet aan wal zette op indische bodem en....we maken er zowaar even een tussenlanding.

Bij onze aankomst in Bombay, te 15.30 u., wachten ons daar Fr. Tony en Nirmala Saldanha. Er wordt even halt gehouden aan het fonkelnieuwe Centaur Hotel, waar alleen al voor logies 350 Rs per nacht worden in rekening gebracht, wat steenrijke oliesheiks en andere even bevoorrechte buitenlanders niet belet er de bloemekens net zo goed buiten te zetten als thuis. Het kompleks herbergt een reeks zeer luxueuze winkels, maar de prijzen zijn er navenant.

Wij keren terug naar onze schamele kamertjes, onder een inktzwarte lucht, voorbode van een naderend onweer. We zijn nog niet tegoei aangekomen of de hel breekt los. De regen stroomt neer, de bliksem is niet uit de lucht en elke donderslag snijdt door merg en been. Het is alsof de natuur ons met dit laatste losbarstend geweld nog eens wil aantonen tot welke ongehoorde uitersten ze hier wel gaan kan. Fr. Rogers zweet, zwijgt en...werkt: 52 projecten vinden hun plaats- en waardebeëpalings. De aanvankelijke afspraak dit werk voor te behouden voor de lange terugreis zou nu, gezien ons plotse vaderschap, wel eens in 't gedrang kunnen komen. Het is alsof elke weerlicht voor meer inspiratie, elke nieuwe donderslag voor nog meer ijver zorgt!

Zondag 8 okt. : Om 7.30 u. H. Mis op de vijfde verdieping van een hoog appartementsgebouw. Hier is het dat Fr. Tony Cheripuram elke zondag eucharistie viert in tegenwoordigheid van een tiental flinke zusters, novicen en een wel heel select publiek. Onder dat publiek ook Walter. Hij noteerde over deze viering in zijn dagboek o.m. het volgende: "...Father Rogers werd aangezocht de homilie te verzorgen en hij doet het als steeds meesterlijk, vanuit zijn recente ervaringen. De ontmoeting met mother Theresa en haar bekommernis om de armen: stervenden, verlaten kinderen en melaatsen, is het leitmotief van een wel sterk inslaand betoog. De reacties liegen er niet om, want al tijdens de offerande zijn er velen, die spontaan en aangrijpend hardop enkele gebedsintenties suggereren, die wonderwel aansluiten bij zijn woord..."

Te 10 u. spoeden we ons naar de afspraak met Zuster Godelieve Van Limbergen op haar flatje in Andheri-East. De piepkleine ruimte zit eivol. We ontmoeten er o.m. de Heer Bibauw uit Brussel, Zuster Sheila van het adoptiecentrum te St. Thomas-Mount Madras, Miss Jane Fernandez secretares van de Vreugdezaaiers en niet minder dan 8 adoptie-kinderen. Morgen al zullen er 6 à 7 onder hen afreizen met de heer Bibauw, de erg jonge directeur van al de eetgelegenheden op luchthaven Zaventem. Uit hoofde van zijn functie mag deze dan wel vertrouwd zijn met "vlees en bloed", de vracht waarover hij weldra de verantwoordelijkheid mag nemen zal ook wel beroep doen op zijn leiderscapaciteiten.

Over zuster Sheila uit Australië hebben we al 't een en ander genoteerd in Madras en we kunnen onze afspraak thans meer dan ooit beaamen. Zuster Godelieve daarentegen is een tengere, ietwat nerveuze verschijning. Zij is te Bombay trouwens de spil van het adoptiewerk der Vreugdezaaiers uit Gent en ze is zich maar al te wel bewust van hare zware verantwoordelijkheid terzake. Zij vertelt ons, totaal ontdaan, hoe ze thans plots geconfronteerd wordt met een enorm probleem.

Een zestal kinderen zouden a.s. vrijdag afreizen onder begeleiding van een vrouw, die op haar eentje reeds meer dan een maand heel India ondersteboven reist. Deze persoon nu blijkt het slachtoffer te zijn van nerveuze spanningen en van het onbarmhartige klimaat, en is totaal ongeschikt 6 kinderen te begeleiden. Instinctmatig voelen we dat er van ons hier iets wordt verwacht, nu we als reddende engelen komen opdagen net als ook het geduld van Lieve zuster ten einde liep. Haar verzoek, als ze er eenmaal mee op de proppen komt, kunnen we niet zonder meer naast ons neerleggen. We beloven onze medewerking en zullen, als echte fathers, waken over onze kroost van zes. We spreken af mekaar morgen te 9.30 u. weer te ontmoeten op het bureel van Sabena-Bombay teneinde de kinderen op onze naam te laten inschrijven.

We lunchen ten huize Coutinho, waar onze gastheer, ter onzer ere, door een traiteur een banket heeft laten aanrichten. Een zeer hoog bankfunctionaris, weldra op doorreis in ons land, "lag" mee aan. Mr Coutto, minstens 120 kg prestige, ontpopt zich als een aangenaam en rad causeur, die even goed het spreken beoefent als het luisteren.

Doodvermoeid keren we rond 16 u. naar het U.C.D.C.-centre weer, de thee staat er klaar. We maken, beurtelings geeuwend, plannen voor een flinke siësta. Plots vliegt de deur open en 2 lachende Fatima Sisters uit Poona, zie Blz 4, komen ons met het vereiste animo onderhouden over hun, bij onze Wanakkam-Geertrui, ingediend projekt. We krijgen de formulieren tot aanvraag voor vervoermiddel en dispensarium onder de neus geduwd. Acht bladzijden tekst, in keurig saaie engelse ambtstaal gesteld vragen onze aandacht, maar meer nog onze goedkeuring. Adieu siësta, tot morgen....als 't God belijft!

Die nacht dromen we van Zuster Thekla, die met de ene hand zacht strelend het koetswerk koestert van de nieuwe bestelwagen met dieselmotor notabene. Met de andere hand wenkt ze zuster Anna uit haar niet minder frisse dispensarium. In wolken opgejaagd stof verdwijnen beiden, luid toeterend, aan de horizon op weg naar HUN slums...en toen, toen werden we wakker!

Maandag 9 okt. : Om 9.30 u. stappen we het luchtgekoelde bureel binnen van Sabena-Bombay en klappertanden van temperatuurverschil. Een tiental bedienden zit er ijverig te schrijven, doch ééntje is aan 't lezen in.. "Le Soir". Tot 11 u. wachten we er op zuster Lieve, die zich telefonisch later heeft doen melden. Vermits we dan nog niemand zien opdagen, veroorloven we ons een kop koffie in het restaurant overdeurs. Als we ook deze wachtzaal verlaten komt een hijgende Lieve zuster ons tegemoetgerend, ze heeft een meer dan bewogen morgen achter de rug. De vrouw, die geacht werd de kinderen mee te nemen, heeft vannacht een zeer ernstige hartaanval gekregen. Op het bureel van Sabena worden dan zorgvuldig de 6 namen van onze kroost ook onder onze naam ingeschreven.

Die dag: -lunchen we in het restaurant van een indische supermarkt
-zien we talloze mensen langsheen de straten hun middagdut doen en fotograferen er een paar.
-betalen we 400 geschilderde bladeren, die we bij onze aankomst in Bombay meer dan een maand geleden bestelden, en die we vanavond ook zoeken mee te nemen
-regelen we bestellingen van mooie indische voorwerpen voor onze tentoonstellingen EXPO-India.

Te 20 u. gaan we de familie Saldanha afhalen voor een uitgebreid diner in een eerste klas restaurant in de stad. We worden er vergast op het aperitief. Het was ons reeds bij ons vorig bezoek opgevallen hoe mussen hun nest hadden gebouwd, zo maar op de luifel van een der vensters in de woonkamer. Thans vliegt moeder-mus af en aan en voert gewonnen verloren een reeks uitgehongerde mussenbekken. Plots een doffe slag, moe-mus is tegen een der schoepen van een draaiende fan aangevlogen en werd met een zware smak tegen de wand geslingerd. Een streep bloed verradt ons hoe het maar wel gesteld is. Glenn, de jongste zoon van 10 j., legt dadelijk de beide ventilatoren stil. Weldra loopt de temperatuur zo hoog op dat het zweet ons onbarmhartig langs alle kanten uitbreekt, terwijl de mus hare werkzaamheden al lang weer heeft hernomen.

Dan wordt er gelukkig aan opstappen gedacht en weldra vleien we ons neer op confortabele banken langsheen een tafel met eerbiedwaardige afmetingen

in het befaamde restaurant Mac Ronells. De temperatuur is er heerlijk fris, hetgeen de kelners helpt het hoofd koel te houden bij onze indrukwekkende bestelling. Spoedig verstomt elk zinnig gesprek als de dampende spijzen in aantocht zijn, en allen nog geluiden en gebaren komen nu aan bod die geen vertaling meer behoeven. Neville, de oudste der beide zonen Saldanah, een jongen van 15 j. zit in de hoogste klas high-school en drukt, voor dit Lucullus-maal, zijn dank uit in onberispelijk frans. Het eten was inderdaad verrukkelijk en er werd zo overvloedig opgediend dat, dit is hier trouwens vast recht, al de restanten zorgvuldig verpakt in een kartonnen doos, door Cliffy kunnen meegenomen worden voor de dag van morgen. De copieuze maaltijd, met alles erop en eraan, heeft voor ons zessen 650 bfr. gekost. Het is 11 u. als we de hemel wisselen voor het vagevuur.

Dinsdag 10 okt. : Om 8 u. leest fr. Rogers de mis en nadien de levieten ten huize van zuster Lieve. Tijdens het ontbijt defileren onze 5 slaap-dronken kinderen, 2 jongens en 3 meisjes, handjesgevend voorbij. Schatten van kinderen, voornaam en beleefd maar ook ondeugend: Reetamma (13 j.), Suresh (10 j.), Josetta (5 j.), Michael-raj (3j.) en een dutske van 2 j., Delna. Bij deze lichting hoort normaal nog een baby van 1 j., Vandannah, die nog in behandeling is wegens bronchitis. Morgenavond zal ook zij, zo verzekeren de zusters ons, droog afgeleverd worden op het vliegplein, rijkelijk voorzien van de nodige wisselstukken.

We doen een spelletje om de kinderen aan ons te laten wennen en al dadelijk is het ijs gebroken, hetgeen niet alleen aan de hitte is toe te schrijven. Hoewel ze stuk voor stuk erg lief zijn is een gesprek alleen maar mogelijk met gebaren en met het hart, niet ééntje verstaant een gebenedijd woordje engels. Zelfs onder mekaar kunnen deze kinderen mekaar niet verstaan daar ze liefst 3 verschillende talen spreken!

Het is 10.30 u. als wij, onwaardige vaders, onze kroost verlaten. We spreken af dat vanavond, tussen 19.30 u. en 20 u., de kinderen ons zonder plechtigheid zullen overhandigd worden op de luchthaven, what is in a name, Santa Cruz. Intussen worden ze alvast toevertrouwd aan een oppas, terwijl zusters Lieve en Sheila nog een paar regelingen zullen treffen in de stad en daartoe in onze taxi plaats nemen om een gedeelte van de weg samen af te leggen.

In het U.C.D.C. hangt, vanwege ons aanstaande vertrek, bij het personeel de stemming van een Goede Vrijdag. We situeren ze hier ter nagedachtenis: - ABEL, de oudere goedlachse dikkerd, die in z'n doolie eentje, in het centrum verantwoordelijkheid draagt voor de contacten "overseas". Hij werft namelijk mensen aan uit de slums, om te gaan werken in een der 5 kersverse olie-emiraten of in een ander arabisch land. In zijn vrije uren is hij bovendien majordomus. Zijn arends-blik is tijdens de maaltijden de waarborg voor een vlot verloop. Lege borden worden bijgevuld, lege glazen terug volgegoten.

- RAVI de kok, in de wandeling Ravioli vanwege zijn kleine gestalte, zijn functie en zijn continentale kookkunst. Hij is ternauwernood 20 j. en altijd goedgezind. - SASSI de factotum, precies de tweelingbroer van onze kok, die gedienschtig is als geen, onze minste wensen voorkomt en als ontwapenend wapen overal en altijd zijn glimlach meevoert.

Ah ja dan is er ook nog de lange neef van fr. Tony:

- JOEY, mager als een breinaald. Tijdens de afwezigheid van Abel zal hij er v telkens weer in slagen de verontwaardiging op te wekken van zijn oom, door in de kortst mogelijke tijd het grootste aantal stomiteiten voor zijn rekening te nemen. Zijn functie is overigens niet erg duidelijk. We hebben hem wel enkele malen op het naai-atelier achter een naaimachine aangetroffen, maar dan stond die telkens stil....

We hadden elk van hen, na ons eerste bezoek begin september, bedacht met 'n fooi van enkele roepies, kwestie van onze terugkeer degelijk voor te bereiden. Wellicht mede door dat feit hebben ze nu benen te kort!

De namiddag begint met een korte rust, die tamelijk lang uitvalt. Na het vieruurtje is het inpakken geblazen voor diegene, die tot dan heeft menen te moeten wachten. Neville Saldanha komt aandraven met liefst 4 grote dozen indische thee. De brave jongen weet niet wat hij ons alweer doet meesleuren maar, wees gerust, we geraken er toch echt niet van boven ons theewater. "Bonjour, Neville, merci et à bientôt !"

16.30 u. Er wordt voorzichtig geklopt. Fr. Tony, op de hoogte van ons kindertransport, komt heel diskreet informeren of we misschien ook een paar dozen stalen willen meedoen, bestemd voor Duitsland. Het vervoer hiervan per luchtpost zou hem 5000 bfr. kosten. Hij weet namelijk dat we nu 60 kg. meer mogen

vervoeren, hetzij 20 kg. voor elk levend wezen boven de 3 j. Fr. Tony blijkt goed bij de pinken want "...bij de douane kunnen deze goederen passeren als geschenken voor de families der pleegouders", als rechtgeaarde Belgen staan we in stille bewondering voor deze spitsvondige vondst. Als hij er dan nog aan toevoegt dat Abel en Joey deze dozen samen met onze andere bagage, persoonlijk zullen deponeren bij de check-in, moeten we toegeven...dat alles gebeurde met voorbedachten rade.

Om 18 u. is dan eindelijk alles klaar. Belegde boterhammen met koffie vormen ons laatste avondmaal. Father Tony is al enkele dagen onwel, zoals trouwens ook Cliffy en Nirmala. Ze zweten allen gewonnen verloren onder op volle toeren draaiende ventilatoren. Wij daarentegen voelen ons kiplekker en schijnen veel beter dit vochtige klimaat te kunnen trotseren. Fr. Tony verontschuldigt zich dan ook en laat aan Abel de zorg ons naar de luchthaven Santa Cruz te voeren.

Te 19.30 u. stappen we het luchtgebouw binnen en dra komen Cliffy en Nirmala ons daar vervoegen. We voeren nog wel gesprekken, hoewel onze gedachten vertoeven bij ONZE kinderen. Het is bijna 8 u. en bij Sabena is de check-in al volop aan gang. Dan stijgt de spanning met de minuut, want al de reizigers voor Brussel zijn intussen naar de duty-free uitgeweken. Nee toch, de dame met de hartaandoening verschijnt in een lang soirée-kleed aan de hand van een indisch dokter, die de reis zal meemaken. Ze komt zich bij ons persoonlijk verontschuldigen voor de last, die haar ziekte nu bezorgt. Ook zij is inmiddels al lang "ingecheckt" als dan eindelijk om 8.30 u. een taxi komt voorgereden, waaruit onze kostbaarste vracht ten tonele wordt gevoerd.

Bliksemsnel wordt er handelend opgetreden. Terwijl alle formaliteiten worden vervuld, zit onze kleinste, Vandannah, op de arm van zuster Sheila en kijkt ze ons lachend aan. Ze zwaait ons zelfs, vanuit haar hoogte, met bei de handjes een groetje toe als wil ze ons zeggen: allé tot seffens dan! Eenmaal al onze papieren in orde, rest ons nog het afscheid van alle vrienden. Nirmala probeert haar ontmoeting weg te lachen achter dwaze opmerkingen omtrent ons vaderschap en de zusters trekken bange gezichten om hetgeen komen gaat. Wij echter stappen resoluut met 5 kinderen aan den arm en ééntje erop naar de douanepost.

Daar al beginnen de moeilijkheden want op onze paspoorten staat een schrijfmachine vermeld, die notabene van dit verslag, en we moeten die ook tonen. Het vervelende is dat deze zich in een der koffers bevindt, die misschien al op weg zijn naar het vliegtuig. Zo makkelijk komen we er niet onderuit en, met de baby op de arm, moet Walter bij de bagage de bewuste koffer gaan openen. De kinderen zijn zich als 't ware bewust dat er iets dreigt mis te lopen, wellicht is hen dat wel vaker voorgekomen in hun nog jonge leven. Ze hebben van de nood een deugd gemaakt en, als op afspraak, zetten ze zich op de grond neer, ieder voorzien van het eigen bezit: een plastieken schouderzakje met wat prullen maar o.m. ook een paar reserve-onderdelen voor de lange reis. De groep heeft waarempel veel bekijks en zelfs de meest haastige reiziger kijkt met een welwillend oog naar het groepje landverhuizertjes.

Walter heeft intussen, zoals altijd trouwens, enorm veel geluk. Door het laattijdig aankomen der kinderen zijn ook onze koffers als laatsten op transport gesteld en worden dus zeer gemakkelijk teruggevonden. We hebben ons er ondertussen van kunnen vergewissen dat onze tocht van Hierboven uit, met een welwillend oog wordt gevolgd!

Te 21.30 u. betreden we dan met zijn allen belgische bodem. Het toestel is zowat/Twee luchtwaardinnen schieten in actie om ons plaatsen te bezorgen naast mekaar en welwillend wordt door enkele personen hun plaats afgestaan. Het toeval wil dat onze zetels zich situeren achter de rij, waar over een breedte van 3 zetels de dame met de hartaandoening licht te slapen onder het waakzame oog van de dokter die, zoals we later zullen vernemen, haar een fameuze inspuiting had toegediend vooraleer aan boord te gaan. Met zijn achten vleien we ons neer op...5 zetels. Er is wel enigszins protest vanwege het boordpersoneel omdat de veiligheid dit nu eenmaal niet toelaat. Oogluikend wordt door hen nadien de andere richting uit gekeken.

Kleine Vandannah voelt zich intussen bij ons volledig thuis, en dat wil wat zeggen! Ze kraait en kirt van de pret en wurmt zich in alle richtingen om toch maar elke medepassagier te kunnen in ogenschouw nemen en ook begroeten. Gul trekt ze bij iedere nieuwe kennismaking het dotneusje op en alle registers open, zeemzoet lacht ze "den volke" toe. Haar hartveroveringen gaan gepaard met zoveel arm- en beengezwaai dat we schrik krijgen haar op een gegeven ogenblik te zullen verliezen. Onze indische ambassadrice-in-miniatuur kent bovendien een ongemeen persoonlijk succes. De reizigers beginnen zich inderdaad allen voor haar te interesseren en pogen, liefst allen tegelijk, haar aandacht op zich te vestigen.

Om 22.10 u. zet het logge gevaarte van 220 ton, waarvan er 110 zich onder de vorm van brandstof in de vleugels bevinden, zich in beweging. Het taxied naar de tarmac en begint daar met loeiende motoren de start voor te bereiden. Suresh, die tussen ons in, zijn zetel deelt met de 3-jarige Michael-raj, wipt in zijn gordel bovenop zijn arme bijzit die eenvoudig laat begaan, het mooie expressieve gezichtje één vraagteken. Hij roept hierbij voortdurend: plane, plane, zodat we opeens weten dat hij toch alleszins één woord engels verstaat. We zullen hier dan ook dankbaar gebruik van maken. Een air-hostess komt ons verplichten nu ook de dreumes vast te riemen, ze heeft daartoe zelfs een klein hulpgordeltje meegebracht.

Dan springt het toestel plots vooruit, wint enorm aan snelheid en verheft zich vervolgens koninklijk, en praktisch geluidloos de indische luchten in. Alle kinderen zijn verrukt en lachen enigszins beangstigd hun witte tandjes bloot. Zodra "fasten seat belt" uitfloekt komt de steward, een man uit Oostende even kennis maken, hij wil er namelijk het fijne van weten. Hij zal ons tot Abu Dabi, waar de ganse bemanning van boord gaat, niet meer loslaten. Een kleine, overigens erg knappe, luchtwaardin met spleetogjes is bij ons ook al niet weg te slaan. Ze buigt zich bij voorkeur zeer diep over Vandannah en, o zaligheid, ook over ons. Volgens onze vorige zegsman is zij een Philippina en moet zij eigenlijk de passagiers ter overzij ten dienste staan.

De voorbereidselen voor een copieus avondmaal gaan nu hun gang, zodat de aandacht, hopelijk voorlopig, enigszins verslapt. Hoe gaat dat hier aflopen? Een schenkbord vol allerlei veelbelovends wordt van hand tot hand doorgereikt en weldra waardeert een hongerig gezelschap, in gewijde stilte, nu alleen nog gastronomische genoegens.

Reetamma, onze 13-jarige "oudste dochter", heeft zich al van bij de aanvang der reis ongevraagd opgeworpen als moedertje over onze 2-jarige Delna. Op haar heup heeft ze het wicht hangend langsheen douane en pascontrole naar de bus gesleurd. Toen, eenmaal in het vliegtuig, heeft ze het kleinnood ook mee in haar zetel geïnstalleerd. Nu begint ze zowaar het kind ook te voeden. Alle medepassagiers uit het omliggende volgen met de meeste aandacht elke hap van zeer nabij. De meest bijzienden hebben er zelfs hun zitplaats voor over om zeker niets te missen. Als eenmaal de laatste hap het gulzige mondje binnenschoof wordt het geheel met een frisse teug begoten en het mondje, bij middel van de papieren servet, heel deskundig drooggeveegd. Dan eerst begint de wel erg kleine moeder zelf te eten. We zien haar zelfs met een lepeltje het pakje boter leeg eten.

Rond middernacht is alleman voldaan en worden de lichten gedoofd, volgens het programma van Sabena immers wordt iedereen geacht nu ook te willen slapen. Willen akkoord, maar zullen is een ander paar mouwen. Minstens vier paar ogen waken: Fr. Rogers, Walter, Suresh en....Vandannah. De laatste begint zelfs tekenen van vermoeidheid te laten merken, het is haar opeens te donker en te stil. Haar onderste ledematen voelen bovendien vochtig aan en haar stemgeluid krijgt plots andere nuances. In samenwerking met de Philippina wordt bovenop een uittrekbaar tafeltje in het toilet, koortsachtig aan de drooglegging gewerkt. Eenmaal dat achter de rug, begint het toestel duidelijk aan hoogte te verliezen, Abu Dabi is bereikt. "Fasten seat belt" en voor het wakken der passagiers zorgt onze kleinste. Vanwege de enorme druk op de oortjes begint ze te huilen, neen eerder te gillen. Een Italiaan, die deel uitmaakt van een sportploeg, buigt zich over haar en probeert een paar oordruppels toe te dienen, tevergeefs want het flesje is zo goed als leeg.

Anderhalf uur heeft het oponthoud geduurd in Abu Dabi en bijna even zolang ook het gala-concert van onze jongste. Suresh begint dan met een lepeltje inmiddels aangerukte melk te voeren. Hij doet het zo deskundig dat weldra het gehuil verstomt, het kind heeft nu herhaaldelijk moeten slikken, zodat de pijn volledig verdween. Ogenblikkelijk begint ze opnieuw haar technieken toe te passen op de nieuwe passagiers en bemanning.

Om 2u. Hangen we alweer in de lucht en komt de nieuwe steward, een man uit Oostmalle, eens uitgebreid kennis maken. Hij wil n.l. weten hoe zo'n adoptie in zijn werk gaat en....wat het moet kosten. Al dadelijk krijgt hij een fameuze aai te incasseren en is er duidelijk mee opgezet. Dan vraagt hij plots of hij ons iets mag aanbieden. Als ze U zo iets vragen, na 6 droge weken, dan is de hemel nabij. Hij keert weldra weer met 2 goedgevulde cognac-glazen en 2 sigaren. We zetten ze veilig op het tafeltje van Suresh, die inmiddels bovenop Michael-raj, voor onbepaalde tijd van ons is heengegaan.

Profijtelijk nippen we van tijd tot tijd aan ons glas, de hoogste vorm van genot, tot...ja tot Suresh in zijn slaap waarschijnlijk droomt van een voetbalmatch Bombay-Madras. Opeens keilt hij met handen en voeten tegelijk de inboedel van zijn ruim voorziene tafel tegen de grond. De inhoud der glazen, een half pakje boter en een vol potje jam hangen, verder ongenietbaar, op de broek van Fr. Rogers. De steward kan niet snel genoeg voor nieuwe aanvoer zorgen. Vermits alle goede dingen in 3 bestaan heeft zich achteraf nogmaals hetzelfde onheil voorgedaan met, gelukkig maar, hetzelfde gevolg. Toen waren onze glazen zo goed als leeg, zodat de laatste aanvoer...hik...pure winst betekende.

Om 2.30 u. wordt het filmdoek neergelaten en tot 4.30 u. volgen de inmiddels ontwaakten, Suresh en Michael-raj, met zichtbaar genoeg en wellicht ook voor de eerste maal, de vertoning van een boeiende film "Coming Home" met in de hoofdrol Jane Fonda. Reetamma, Josetta en Delna zijn al slapend uit hun stoelen gezakt en hangen alle 3, tussen hangen en wurgen, in hun "veiligheids"-gordels. Een behulpzaam passagier snelt toe en hijst het drietal terug op hun plaats, zonder dat er ook maar één onder hen ontwaakt. Ook Vandannah is eindelijk vertrokken.

Te 6u. "Fasten seat belt" en in glijvlucht daalt onze reuzevogel naar de Griekse hoofdstad toe, na een vol half uur landt het toestel schokvrij en geluidloos op het vliegveld van Athene, waar het thans 4 u. in de morgen is. Tachtig minuten zitten we totaal verdoofd en versuft van de slaap het a.s. vertrek te verbeiden. In- en uitstapgeluiden dringen nog nauwelijks tot ons door en Vandannah..ze slaapt als een roos, de doornen al lang weer opgeborgen.

Als het op onze klok 10.30u. is landt het toestel te Brussel waar het nauwelijks 6 u. is in de morgen. We hadden verder een schitterende reis, weliswaar onderbroken met nog een paar droogleggingen bij Vandannah, maar daar hadden we intussen de pak al van weg. We laten nu eerst alle passagiers uitstappen en begeven ons dan eerst naar de ontvangsthal. Broeder Rabau is het eerste vlaamse wezen dat ons al lachend verwelkomt. Hij neemt al dadelijk de beide jongens naar het toilet voor een plasje. Dan gaat er plots vanop de balustrade een oorverdovende welkomstgroet op van de talrijke vrienden. Broeder Rabau S.J. leidt ons dadelijk naar de wachtende adoptie-ouders. De aankomst aldaar is eenvoudigweg onbeschrijflijk. Wat er toen allemaal gezegd is, we weten het niet meer. Wel weten we hoe we kind voor kind kwijtspeelden en hoe de 2-jarige Delna te keer ging als ze eenmaal verwijderd werd van moedertje Reetamma. Dodelijk vermoeid hebben we afscheid genomen van de zielsgelukkige ouders en van P. Delooz en van Daniëlle Declerck, die de adoptie vanop afstand zo schitterend regelden.

Eenmaal terug in de aankomsthal worden we er verwelkomd door een dozijn echte goede vrienden die het ervoor over hadden zeer vroeg op te staan om ons hier om 6.15 u. al komen op te wachten. Duizendmaal dank, we zijn fier dat we ZULKE vrienden hebben. We waren wellicht niet erg spraakzaam meer, maar is dat te verwonderen na wat U hierboven hebt meebeleefd? Het is dank zij uwe vriendschap, die ons uit elke brief tegenstraalde, dat we telkens weer moed kregen om voort te doen om de ongemakken, en het waren er vele, dat kunnen we U verzekeren, te boven te komen. Heb dank, Heer, want GIJ vooral hebt ons die vrienden, maar vooral Uw Zegen gegeven.

WE LATEN HIER FR. ROGERS BESLUITEN :

=====

Een onvergetelijke belevenis ! Een zware, zelfs harde tocht was het, vooral de 4 eerste weken. Een echte retraite : wij kwamen voortdurend tot bezinning over wat we meemaakten en aanvoelden, ondergedompeld als we waren in een bad van miserie en ... van toewijding. En toch was het een echte studiereis : we bereikten alle voorziene objektieven. Hoeveel slums hebben we niet bezocht, melaatsenkampen, gevangenissen, tehuizen voor verlaten kinderen, kreupelen en blinden, en slachtoffers ontmoet zowel van de droogte als van de cyclonen, met de verwoestingen die we konden vaststellen door de natuurrampen veroorzaakt.

Verheugend was dan de prachtige realisaties te zien van kleine projekten, waardoor de mensen tot zelf-ontwikkeling komen. We hebben melaatsen zien potten bakken en zijde weven. Arme mensen maken zelf de deuren en vensters van de huisjes die voor hen gebouwd worden en betalen stilaan de buffel af die hen bezorgd wordt. Jongens en meisjes uit de slums worden opgeleid om een job aan te leren, en blinden leren werken aan het weefgetouw. Hierbij bewonderen we de onbaatzuchtige inzet van onze vrienden in India. We kunnen hun leuze niet vergeten : "Here we have to DO or to DIE" = "Hier valt er niet achterom te kijken, maar het te gaan DOEN of ... te sterven!" -

We waren geboeid door de opvallende eenvoud van de "armen". Open en gaaf : hun vriendschap is zo gemeend, zo echt! Hun ogen stralen goedheid uit en rein geluk. Niets geblaseerd in hun optreden. Zouden wij nog durven klagen ? Zij leren ons tevreden zijn met weinig en ... nog glimlachen!

Na deze reis all over India zijn we meer dan ooit overtuigd dat ons Wanakkam-Team in ons landje nuttig werk levert, zowel op gebied van verwezenlijkingen "bij de armsten der armen" als bij het smeden van soliede vriendschapsbanden tussen mensen van Oost en West. Ja, we durven zeggen : belangrijk werk. Nu weten we wel dat het "goed is belangrijk te zijn, maar dat het veel belangrijker is GOED te zijn". In 't engels klinkt het zo mooi : "It is nice to be important, but it is more important to be NICE" -

Waar het vooral op aan komt is te blijven inzien en... geloven dat ergens IEMAND de inspiratie gaf om eraan te beginnen. Zoals het lied van onze dia-montage het zegt :

"Ik ben op reis al weet ik niet waarheen,
maar ergens stond geschreven
dat ik deze weg moest gaan,
en al aarzel ik soms even
langs die eindeloze baan,
toch weet ik : IEMAND ging me voor,
en daarom ga ik door ! "

Voor HEM wilden wij het doen,
voor HEM en ZIJN vrienden,
de armen in deze contrastwereld,
naar het woord van Mother Teresa,
die heilige die we in Calcutta ontmoetten :

" WE DO IT FOR JESUS ! "

R.Croegaert